

HỎI 25

NỮ GIA NHÂN KIÊU LỘNG

Lúc đó là tiết Nguyên tiêu, dân gian vui chơi suốt đêm, đèn đuốc rực cả một huyện. Tây Môn Khánh cũng cho treo đèn, chung dọn trong nhà. Sang ngày mười sáu thì cho dọn tiệc lớn để cả nhà cùng vui say. Tây Môn Khánh và Nguyệt nương ngồi trên, đám tiểu thiếp và con gái là Tây Môn đại thư phân ngồi thứ ngồi bên dưới. Bọn Xuân Mai bốn người đàn hát giúp vui. Mọi người đều ăn mặc áo gấm thêu, trang điểm rực rỡ, đèn nến lung linh muôn sắc, cảnh nhà lộng lẫy, đàn hát tung bừng. Con rể là Trần Kính Tế cũng được ngồi cuối bàn tiệc. Trên bàn, rượu ngon đủ loại, món ăn sơn hào hải vị không thiếu thứ gì. Huệ Liên và đám a hoàn chạy như đèn cù xung quanh để rót rượu. Máy gia nhân như Lai An, Họa Đồng... đứng ngoài hâm rượu hoặc túc trực khi được gọi đến. Trên bàn, qua mấy tuần rượu, các bình rượu đã hơi vơi, Huệ Liên chạy ra gọi rượu, nhưng không thấy gia nhân nào, bèn lớn tiếng:

- Lai An đâu, Họa Đồng đâu, mau đem rượu nóng lên, mấy thằng chết dâm không biết đi đâu mất rồi, chẳng thấy đĩa nào ở đây cả thế này.

Lát sau Họa Đồng mới hâm rượu đem lên. Tây Môn Khánh mắng:

- Đồ khốn kiếp, sao không túc trực ở ngoài, đi đâu hết cả vậy.

Họa Đồng lui ra gây sự với Huệ Liên:

- Chúng tôi ở ngoài này chứ đi đâu mà cái miệng chị cứ ồng lên để gia gia chửi chúng tôi ?

Huệ Liên đáp:

- Trên tiệc cần rượu sao không hâm sẵn để gọi đến là có ngay ? Gia gia không chửi bọn bay thì chửi ai ?

Họa Đồng lại nói:

- Hành lang người ta đã quét sạch sẽ như thế, mà chị vừa hầu việc, vừa cắn hạt dưa rồi bỏ vỏ đầy ra đây, gia gia thấy lại chửi chúng tôi.

Huệ Liên bảo:

- Đàng nào thì lát nữa tiệc xong mới phải quét, mà muốn sạch thì mà quét đi, không quét thì bảo đứa khác nó quét, chết chóc gì. Mà gia gia lỡ có chửi thì mà ráng mà chịu chứ sao.

Họa Đồng nói:

- Thôi đi, chúng tôi biết chị bây giờ ghê lắm rồi.

Nói xong im lặng cầm chổi quét vỏ hạt dưa ngoài hành lang.

Trên bàn tiệc, Tây Môn Khánh thấy chung rượu của Kính Tế đã cạn, liền bảo Kim Liên rót. Kim Liên bước tới cầm bình rượu rót vào chung của Kính Tế, liếc mắt mỉm cười mà bảo:

- Hiền tể à, theo lời gia gia, tôi xin rót mời, xin uống cạn.

Kính Tế kín đáo liếc lại Kim Liên mà nói:

- Xin Ngũ nương cứ để tự nhiên, từ từ cháu sẽ uống.

Kim Liên nâng chung rượu lên, Kính Tế đưa tay ra tiếp. Kim Liên cố ý bấm nhẹ vào bàn tay Kính Tế. Kính Tế một mặt tiếp chung rượu, một mặt nhìn mọi người rồi lấy chân đạp nhẹ vào chân Kim Liên. Kim Liên mỉm cười cúi xuống gất nhỏ:

- Đồ quý, không sợ mọi người thấy hay sao ?

Mọi người trên bàn tiệc mãi nói cười, không ai để ý, chỉ có Huệ Liên đứng cắn hạt dưa ở ngoài, là nhìn thấy rõ ràng, bèn nghĩ thầm: "Gớm thật, thế mà bây giờ mình mới biết. Được rồi, để ngày mai mình sẽ tính".

Lát sau, gia nhân vào thưa là Ứng Bá Tước sai người tới mời Tây Môn Khánh ra phố thưởng ngoạn hội hoa đăng. Tây Môn Khánh bảo Nguyệt nương:

- Các nàng cứ vui vẻ, ta đến nhà Ứng nhị ca dự tiệc.

Nói xong gọi Đại An và Bình An đi theo.

Mọi người tiếp tục ăn uống vui vẻ. Ngoài trời, một giải ngân hà lấp lánh, tinh tú rực rỡ trên nền trời trong xanh, vầng trăng tròn và sáng nhô lên từ phương đông, rọi ánh sáng bàng bạc vào phòng tiệc.

Lát sau tiệc tàn, Nguyệt nương và Kiều Nhi, Tuyết Nga, Tây Môn đại thư ai về phòng nấy. Ngoài này, Kim Liên bảo Ngọc Lâu và Bình Nhi:

- Hôm nay gia gia chắc không về đâu, chúng mình xin phép Đại nương ra phố ngắm cảnh hoa đăng.

Huệ Liên đứng cạnh nói:

- Các nương nương có đi xin cho tôi theo với.

Kim Liên bảo:

- Nếu người muốn đi thì vào xin phép Đại nương, rồi hỏi xem Nhị nương có muốn đi không. Chúng ta đứng đợi ngoài này.

Huệ Liên vội quay vào. Ngọc Lâu bảo:

- Nó ăn nói không ra gì đâu, để tôi vào xin phép cho tử tế.

Bình Nhi nói:

- Tôi thì phải chạy về phòng lấy thêm áo kéo sợ lạnh.

Kim Liên dặn:

- Lục thư thư có áo lạnh cho tôi mượn một cái, tôi khỏi phải về phòng.

Bình Nhi gật đầu bước ra. Chỉ còn lại mình Kim Liên, trong khi đó Kính Tế đang ngắm hoa ở ngoài. Kim Liên nhìn một vòng thấy vắng vẻ không người, bèn bước tới gần, để tay lên vai Kính Tế mà bảo:

- Mặc có mỗi cái áo như thế này mà không sợ lạnh hay sao ?

Kính Tế cười:

- Ngũ nương có thương tôi lạnh thì ban cho tôi một tấm áo đi.

Kim Liên cũng cười:

- Đồ quý, lúc nãy đập cả vào chân người ta, người ta chưa nói gì, bây giờ cả gan xin quần áo nữa. Tôi không phải là người này người nọ của hiền tế thì làm sao tôi cho quần áo được.

Kính Tế nói:

- Ngũ nương không cho thì thôi, việc gì phải nói như vậy ?

Kim Liên hỏi:

- Nói như vậy rồi có sao không ?

Kính Tế đáp:

- Ngũ nương nói như vậy làm cho tôi sợ chứ sao.

Kim Liên nguýt dài:

- Đồ yêu đồ quý như vậy mà biết sợ gì, chỉ giả vờ.

Hai người đang nói chuyện thì Ngọc Lâu và Huệ Liên bước ra, Ngọc Lâu nói:

- Đại nương uống rượu hơi nhiều nên không đi, bảo chúng mình cứ đi, rồi nhớ về sớm. Kiều Nhi hơi mệt, nên không đi. Tuyết Nga thấy Đại nương không đi thì sợ mà ở nhà. Như vậy là chỉ có ba chúng mình đi mà thôi.

Kim Liên bảo:

- Ba chúng mình đi cũng được chứ sao, gia gia về có mắng cũng chịu. Bây giờ thì bảo Xuân Mai, Ngọc Tiêu, Nghênh Xuân và Lan Hương đi theo bọn mình cho vui.

Tiểu Ngọc từ trong chạy ra nói:

- Đại nương không đi, các nương nương cho tôi đi với.

Ngọc Tiêu bảo:

- Cũng phải vào thưa một câu chứ. Mau lên, chúng tôi đợi.

Tiểu Ngọc chạy bay vào trong xin phép rồi tươi cười đi ra. Huệ Liên ăn mặc sang trọng, trang điểm cực kỳ lộng lẫy, bước ra gặp Kính Tế liền bảo:

- Cô phu nên ở nhà, đợi tôi, tôi đi một lát về ngay.

Kính Tế bảo:

- Tôi cũng đi theo chứ.

Huệ Liên có ý trêu tức Kim Liên bèn bảo:

- Không nghe lời tôi thì tôi giận cho mà xem.

Lai An và Họa Đồng được gọi ra đem đèn đi theo. Kính Tế cũng cỡi ngựa cùng đi. Trăng lên cao, ánh sáng vàng vạc, mọi người kéo nhau ra đường. Ngoài đường, đèn hoa đủ loại treo trước cửa nhà hai bên đường lấp lánh như sao sa, người đi đường đông như nước chảy, trai thanh gái lịch dập dìu, xe ngựa nối đuôi, tiếng đàn hát, tiếng cười nói huyên náo cả một vùng,

quang cảnh đêm xuân trắng sáng thật muôn phần nao nhiệt. Người đi đường thấy một đoàn mỹ nhân dạo phố, xung quanh có các a hoàn, trước sau có gia nhân, thì tưởng đâu là gia quyến của bậc công hầu. Dân chúng không dám nhìn thẳng, lại nhường đường cho đi.

Huệ Liên luôn luôn đi cạnh Kính Tế, luôn miệng nói:

- Cô phu đốt pháo bông cho tôi coi đi.

Hoặc là:

- Cô phu, đốt một cây pháo thăng thiên cho tôi xem đi.

Hoặc là:

- Cô phu, đốt thử một bánh pháo Nguyên tiêu để tôi nghe xem có nổ lớn hay không ...

Thời thì đủ chuyện, nhiều lúc Huệ Liên còn đi sát vào người Kính Tế. Ngọc Lâu hơi khó chịu. Lát sau Huệ Liên bảo lại:

- Kìa cô phu, coi chừng lấm hài tôi bây giờ.

Ngọc Lâu bực mình hỏi:

- Hài gì mà quý giá vậy?

Ngọc Tiêu đáp thay:

- Huệ Liên mang hài của Ngũ nương nên sợ bẩn.

Ngọc Lâu bảo:

- Gọi nó lại đây cho ta coi có phải là hài của Ngũ nương thật không.

Kim Liên bảo:

- Hôm qua nó có hỏi xem mấy đôi hài của tôi, ngờ đâu dám hỗn láo lấy mang bao giờ không cơ chứ.

Huệ Liên tới, im lặng nhẹ kéo ống quần lên, Ngọc Lâu thấy đó là một đôi hài màu hồng thêu kim tuyết rất mới, không phải là của Kim Liên, thì cũng im lặng không nói gì.

Lát sau mọi người tới chợ đèn ở đường Sư Tử. Kim Liên bảo:

- Chúng mình ghé vào nhà của Lục thư chơi đi.

Gia nhân đi trước rẽ vào gọi cửa. Phùng ma ma đã nghe gọi, lật đặt ra cổng mời mọi người vào, một mặt cho đốt đèn

lồng, đun nước pha trà, một mặt cho a hoàn đem bình ra ngoài phố mua rượu. Ngọc Lâu thấy vậy bảo:

- Lão Phùng khỏi sai người đi mua rượu làm gì, chúng tôi ở nhà đã ăn uống no say cả rồi, bây giờ lão có trà cho uống thì tốt.

Kim Liên bảo:

- Mà muốn mời uống rượu thì phải có đồ ăn ngon mới được chứ.

Bình Nhi nói:

- Được rồi, để tôi bảo mua rượu ngon rồi mua cả đồ ăn thật ngon nữa.

Ngọc Lâu cười bảo Bình Nhi:

- Đừng nghe lời Ngũ nương, Ngũ nương nói đùa đấy mà, có trà cho uống là được rồi.

Phùng ma ma từ nãy vẫn đứng yên chờ quyết định của mọi người. Bình Nhi bảo:

- Không đi đi còn đứng đây làm gì?

Phùng ma ma nói:

- Để tôi bảo hai con khốn kia nó lo.

Ngọc Lâu hỏi:

- Hai đứa là do nhà nào bán vậy?

Phùng ma ma nói:

- Một đứa là của nhà phía bắc gần đây, năm nay mười ba tuổi, chỉ cần bán với giá năm lạng. Đứa kia vốn là vợ gia nhân của nhà họ Uông, tên gia nhân đó trốn đi, nó bị đánh chửi rồi nhờ bán đi, nói giá là mười lạng.

Ngọc Lâu bảo:

- Có người muốn mua, chịu thưởng cho lão ít tiền, lão bán không?

Phùng ma ma mừng rỡ:

- Tất nhiên, nhưng ai muốn mua vậy? Xin mách cho tôi với.

Ngọc Lâu bảo:

- Nhị nương ở nhà hiện chỉ có con Nguyên Tiêu không đủ để sai bảo, đang cần một đứa lớn hơn biết làm ăn, lão có thể đem bán đứa lớn kia cho Nhị nương. Mà nó bao nhiêu tuổi vậy?

Phùng ma ma đáp:

- Năm nay nó mười bảy.

Nói xong chạy vào đem trà ra mời mọi người. Trong khi đó Xuân Mai, Ngọc Tiêu và Huệ Liên lên lầu mở cửa bao lơn nhìn xuống. Kính Tế đứng dưới đường bảo:

- Muộn rồi, nên về nhà thôi.

Kim Liên dưới nhà nghe được, bảo:

- Cái thằng thật, cứ giục về hoài, thôi cũng nên về thì hơn.

Nói xong gọi bọn Xuân Mai xuống rồi cùng mọi người đứng dậy bước ra. Phùng ma ma tiễn mọi người ra cổng. Bình Nhi quay lại hỏi:

- Hôm nay đến lượt Bình An phải coi nhà, sao không thấy nó đâu?

Phùng ma ma đáp:

- Giờ này vẫn chưa thấy tới. Nhiều hôm nó đến muộn lắm, nửa đêm nửa hôm cũng phải ra mở cổng.

Lai An nói:

- Hôm nay Bình An theo gia gia tới nhà Ứng nhị gia mà.

Bình Nhi bảo:

- Vậy thì chắc hôm nay nó không tới đâu, ma ma đóng cửa đi ngủ sớm đi rồi sáng mai đem con nhỏ đó tới gặp nhị nương.

Nói xong bước ra cùng mọi người về nhà. Về tới cổng thì nghe tiếng lão bộc Hàn bà đang mắng con dâu:

- Chồng nó phải lo chăn ngựa, nó theo người ta đi chơi, uống rượu say rồi về nhà bảo là có người vào phòng ăn cắp đồ đạc của nó, bây giờ rượu say ngồi đầu gối mà mắng chửi ai đây?

Mọi người đều ngừng lại. Kim Liên bảo Lai An:

- Người vào gọi con dâu của mụ Hàn ra đây.

Lai An chạy vào, Hàn tẩu tẩu bước ra vái dài mọi người:

- Kính xin ba vị nương nương nghe tôi thưa rõ đầu đuôi.

Thế là hôm năm miệng mười kể kể con cà con kê. Ngọc Lâu cùng mọi người cho ít tiền rồi bảo Lai An đưa vào nhà. Trong khi đó Kính Tế và Huệ Liên đứng xa xa cười giỡn với nhau. Hàn tẩu tẩu vái chào, Kim Liên bảo:

- Được rồi cứ vào nhà đi, để mai ta nói lại với gia gia cho.

Mọi người vào tới trong thì vợ của Bôn Tứ, là người lo việc mua bán các thú trong nhà, chạy ra vái chào rồi cười thưa:

- Ba vị nương nương mới đi chơi về, nếu các nương nương không chê thì xin ghé nhà chúng tôi dùng chung trà.

Ngọc Lâu bảo:

- Thôi cũng muộn rồi, cảm ơn tẩu tẩu, để khi khác.

Vợ Bôn Tứ thưa:

- Các nương nương là chủ, nhưng chẳng lẽ lại chê lòng thành của gia nhân hay sao?

Đoạn nhất định mời bằng được. Ba người bước vào nhà Bôn Tứ được mời ngồi tại phòng ngoài, trước bàn thờ Quan Âm Bát tiên và bàn thờ Quan Công. Vợ Bôn Tứ gọi đứa con gái lớn mười bốn tuổi ra lạy chào ba người rồi đem trà lên. Ba người đều cho tiền. Vợ Bôn Tứ cảm tạ không ngớt. Mỗi người uống một chung trà rồi đứng dậy bước ra. Lai Hưng đem đèn ra rước vào. Kim Liên hỏi:

- Gia gia về chưa?

Lai Hưng đáp:

- Thưa chưa.

Mọi người ai về phòng nấy. Kính Tế còn nói đùa với Huệ Liên mấy câu rồi mới chia tay. Hôm đó mãi tới canh tư, Tây Môn Khánh mới về nhà.

Hôm sau, Kính Tế dậy sớm, ăn mặc chỉnh tề, nhưng không ra tiệm thuốc, mà lại vào nhà lấy cố là thỉnh an Nguyệt nương. Nguyệt nương đang thắp hương trên phòng thờ Phật, Kim Liên và Kiều Nhi đang ngồi uống trà. Kim Liên thấy Kính Tế thì bảo:

- Trần hiền tế gồm quá, tối qua chỉ theo sát cười đùa với con gia nhân đó, để rồi Đại nương lễ Phật xong, tôi sẽ thưa chuyện để xem hiền tế trả lời ra sao.

Kính Tế nói:

- Tối qua thì cháu cũng như gia nhân theo Ngũ nương mà thôi, lúc Ngũ nương vào căn nhà ở đường Sư Tử thì cháu phải đứng ngoài, cũng cực khổ lắm chứ, vui vẻ gì mà đùa giỡn.

Đang nói thì Nguyệt nương bước vào. Kính Tế đứng dậy vái chào. Nguyệt nương hỏi:

- Tối qua tại sao Hàn tẩu tẩu say rượu chửi mắng lung tung vậy?

Kính Tế đáp:

- Nghe đâu là Hàn tẩu tẩu đi chơi uống rượu, lúc về nhà thì nói là mất đồ đạc cho nên mới ra giữa trời khóc lóc chửi mắng vu vơ. Sáng nay ông chồng về đánh cho một trận rồi. Giờ này cũng chưa chịu dậy.

Kim Liên nói tiếp:

- Nếu chúng tôi không cho tiền rồi bảo vào nhà thì lúc gia gia về bắt gặp có phải lại lời thôi không.

Ngọc Lâu, Bình Nhi, Tây Môn đại thư cùng tối uống trà. Lát sau, Tây Môn đại thư gọi chồng vào phòng riêng mắng:

- Đồ vô liêm sỉ ở đâu ấy, cả buổi tối hôm qua cợt nhả với con gia nhân vợ thằng Lai Vượng. Gia gia mà biết thì con dâm phụ đó nó không việc gì đâu, còn chàng thì không có đất mà chôn, tôi nói trước cho mà biết.

Kính Tế im lặng.

Tối hôm trước, khi về nhà khuya, Tây Môn Khánh vào nghỉ tại phòng Bình Nhi, mới thức dậy thì gia nhân vào thưa là có Kinh Thiên hộ, mới được thăng chức Binh mã Đô giám, tới thăm. Tây Môn Khánh vội khăn áo chỉnh tề ra phòng khách tiếp chuyện Kinh Đô giám.

Trong khi đó Tiểu Ngọc và Ngọc Tiêu đang chơi trò búng hạt dưa ở nhà sau, cãi nhau âm ỹ rồi gọi Huệ Liên tới phân giải. Đang lúc đó thì Bình An được Tây Môn Khánh sai lấy trà đãi khách. Bình An chạy xuống bảo Huệ Liên pha trà. Huệ Liên bảo:

- Tôi ở đây chỉ có phận sự trà nước Đại nương mà thôi, còn trà nước cho khách khứa thì anh phải xuống bảo nhà bếp lo.

Bình An chạy xuống bảo nhà bếp pha trà. Đầu bếp là Huệ Tường, vợ Lai Bảo, đáp rằng:

- Lạ chưa, tôi ở đây chỉ có phận sự làm cơm và thức ăn, còn

việc trà nước đãi khách thì phải bảo các a hoàn của Đại nương lo chứ.

Bình An nói:

- Tôi có nói với họ rồi, nhưng chị Huệ Liên bảo là phận sự của nhà bếp.

Huệ Tường mắng:

- Con khốn đó gồm thật, nó nhận nó là gia nhân của Đại nương thì phải lo trà nước đãi khách của đại gia chứ sao lại bắt tao. Tao hàng ngày làm cơm cho bao nhiêu người ăn, còn tay chân nào mà lo trà với nước. Người đi bảo nó lo, ở đây tao không lo được.

Bình An nói:

- Kinh lão gia tới chơi từ nãy tới giờ mà chưa có trà, chậm trễ thì tránh sao khỏi bị gia gia chửi mắng.

Huệ Tường bảo:

- Mặc kệ, tao không biết.

Đôi bên cứ đẩy qua đẩy lại, Ngọc Tiêu phải vào phòng Nguyệt nương rót trà cho Bình An đem ra. Tây Môn Khánh thấy quá lâu, lúc đem ra thì trà nguội không uống được, bèn mắng Bình An:

- Trà nguội thế này mà mày dám đem lên hay sao? Có đem xuống đổi trà nóng không?

Bình An lui ra thì Kinh Đô giám cũng cáo từ ra về. Tây Môn Khánh hăm hăm bước vào hỏi:

- Hôm nay đứa nào lo trà nước?

Bình An thưa:

- Chị Ngọc Tiêu đem ra, không biết nơi nào lo.

Tây Môn Khánh vào bảo Nguyệt nương:

- Nàng tra hỏi xem đứa nào dưới bếp lo trà nước hôm nay, kêu nó ra đánh cho nó một trận.

Tiểu Ngọc đứng bên thưa:

- Hôm nay chị Huệ Tường lo nhà bếp.

Nguyệt nương ngạc nhiên:

- Sao nó lại làm ăn như vậy? Trà như thế này mà dám đem lên sao? Người gọi nó lên đây cho ta.

Huệ Tường bước lên quỳ ngoài thêm. Nguyệt nương quát:

- Người muốn ăn bao nhiêu roi đòn ?

Huệ Tường khóc lóc:

- Hôm nay tôi bận quá, bao nhiêu việc phải làm nên quả là không rảnh.

Nguyệt nương mắng mấy câu rồi bảo:

- Thôi hôm nay ta tha cho, nhà bếp bận nhiều việc thì từ nay ta ấn định rõ là khi có khách, Ngọc Tiêu và Huệ Liên phải lo trà nước, còn nhà bếp thì chỉ lo cơm nước mà thôi.

Huệ Tường lạy tạ rồi vào bếp. Sau đó chờ cho Tây Môn Khánh có việc đi khỏi nhà, Huệ Tường liền tìm gặp Huệ Liên, chỉ thẳng vào mặt mà mắng:

- Con dâm phụ khốn kiếp kia, mày cũng là hạng tôi đòi trong nhà này, nhưng mày có thời có vận nên được làm những việc nhẹ nhàng sạch sẽ ở nhà trên, tao không may phải làm việc nặng nhọc dơ dáy ở nhà bếp. Mỗi người một việc rõ ràng, tại sao mày lại bảo tao phải nấu trà đãi khách ? Mày cậy mày mỹ miều nõn nường chẳng ? Hay là mày muốn làm bà chủ ? Mà dù mày có là gì chẳng nữa thì tao cũng chẳng sợ mày.

Huệ Liên nói:

- Chị việc gì phải ồn ào lên vậy ? Chuyện đâu còn có đó, gia gia và Đại nương rầy mắng chị, sao chị lại vặc tôi ?

Huệ Tường xỉa xói:

- Việc đó là việc của mày mà mày lại sai tao. Tao có làm lỗi gì đâu, hay là mày muốn tao phải bị đánh đòn thì mày mới hả dạ ? Tao nói cho mày biết, cái thứ mày không ai còn lạ gì đâu, được vào đây đừng có làm phách. Mày xấu tốt thế nào, ai cũng biết hết cả rồi.

Huệ Liên bảo:

- Chuyện của tôi lúc trước nay bây giờ thế nào cũng mặc tôi, không ăn thua gì đến chị, chị cũng nên vừa vừa thôi chứ.

Huệ Tường nói:

- Tao chẳng việc gì phải vừa vừa với thứ mày, mày đâu có hơn tao cái gì đâu, vậy mà mày ồm thốt với các nương nương, rồi lên mặt với mọi người.

Huệ Liên bảo:

- Tôi chẳng ồm thốt, chẳng lên mặt gì cả, chị muốn ghét tôi thì ghét, tôi không sợ chị đâu.

Huệ Tường bảo:

- Phải mà, chủ nhà mà mày không sợ thì mày còn sợ ai.

Hai người đang đấu khẩu thì Tiểu Ngọc mời Nguyệt nương tới. Nguyệt nương mắng:

- Hai con khốn kia làm gì mà ồm lên vậy ? Nhà này có phải là nơi chúng bây muốn làm gì thì làm đâu. Còn cái con Huệ Tường kia nữa, hồi nãy đã tha không đánh mày, bây giờ mày muốn ăn đòn hay sao ?

Huệ Tường nói:

- Tôi có chịu đòn cũng bằng lòng, nhưng tôi không chịu thua con khốn kiếp dâm phụ này.

Đoạn quay sang Huệ Liên mà mắng:

- Tao không sợ mày đâu, tao dám chết để ăn thua với mày đó, cùng lắm là ra khỏi nhà này mà thôi.

Sau lần đấu khẩu đó, Huệ Liên cậy được Tây Môn Khánh yêu quý, lại càng kiêu lộng, lớn bé trong nhà đều không coi ra gì. Hàng ngày thường cùng Kim Liên, Ngọc Lâu, Bình Nhi, Tây Môn đại thư và bọn Xuân Mai vui chơi đùa giỡn.